

Samarytanie z Markowej

Śmierć

przyszła świtem
od łąk mgłą spowitych
w marcowym chłodzie
niezapowiedziana
ciszę nad ranem
rozdarł strzał złowróżbny
krótki jęk umierania
żegnających życie
trupami usłane podwórko
gdzie jeszcze wieczorem
rozbrzmiewał dźwięczny śmiech
bawiących się dzieci

Gwiazda Dawida

krzyż na ostatnią drogę
ciężarna matka
ojciec ukochany
i śliczne aniołeczki
w skrwawionych koszulach
nie marzną tuląc ciała
do wiosennej ziemi
za chwilę będzie pięknie
obudzą się pszczoły
jedwabniki otworzą

kokony nadziei

Czarno białe fotografie
w splądrowanej izbie
rozsypane koralami
umarłej pamięci

Wiktoria

Józef

ich najdroższe dzieci

Żydzi

krw na zawsze

połączona zbrodnią

ziemia ukryła ciała

spiła krew zachłannie

białymi koniczynami

utkała kobierce

Człowiek człowiekowi
człowiek dla człowieka

słowo

gest

tak niewiele

a tak wiele znaczy

Umarli

cisi

czeluć zamknęła

codziennosc
na zawsze
kirem niepamięci
mieli być okryci

Miłosierni
ci świeci
z pobielonej chaty

Odeszli

otrzymali
wieczność
za życie.